

Sudan Cumhuriyeti Anayasa Tasarısının Tenkidi
ve Allah'ın Kitâbı ile
Rasulü (s)'in Sünneti'nden Alınmış
İslâmî Anayasa Tasarısı Metni



حزب التحرير
Hizb-ut Tahrir

H. 1419
M. 1998

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

وَأَنْ أَحْكُمْ بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوا أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ (49) أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ [المائدة: 49-50]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Allah'ın indirdikleri ile hükmet / yönet. Onların arzularına uyma. Allah'ın sana indirdiği hükümlerin bir kısmından seni saptırmalarından sakın. Eğer yüz çevirirlerse, bil ki Allah, ancak günahlarının bir kısmını onların başına bela etmek ister. İnsanların birçoğu da zaten yoldan çıkmışlardır. Yoksa onlar cahiliyye (İslam dışı) yönetim mi istiyorlar? İyi anlayan bir toplum için, hükmü Allah'tan daha güzel kim vardır? [Maide: 49-50]

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

*Sudan Cumhuriyeti Başkanına,
Sudan Hükümetine,
Sudan Milli Meclis Başkanına ve Üyelerine,
Müslüman Sudan Halkına,
Dünyadaki Tüm Müslümanlara...*

Hizb-ut Tahrir'den Açık Mektup

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

Hizb-ut Tahrir, 28 Mart 1998 / H. 30 Zilkade 1418 tarihli Sudan Milli Meclisi'nin oluru ile kabul edilen "1998 Sudan Anayasa Tasarısı" nın; İslâmî olup olmadığına, bu anayasayı benimseyen ve uygulayan devletin İslam Devleti olup olmadığına hüküm vermek ve belirlemek üzere, şer'î hükümlerin ışığı altında İslâmî bakış açısı ile inceledi. Tâ ki böylece Müslümanlar, bu anayasayı kabul eden ve uygulayan devletin gerçek durumunu ve bu devlete karşı şeriatın gerekli gördüğü tavrı ortaya koysunlar.

Allah'ın indirdikleri ile hükmetmesi / yönetmesi Müslümanları ve İslam dünyasında kurulu varlıkları **Hilâfet Devleti**'nde birleştirmesi, onları küfür sistemlerinden, düşüncelerinden, Amerika, İngiltere, Fransa ve diğer sömürgeci kâfir devletlerin hegemonyasından kurtarması, yahudi varlığını yok etmesi ve Cihâd yolu ile köklerini söküp atması, İslam'ı Cihâd ve davet yoluyla tüm dünyaya hidayet, nur ve bir mesaj olarak taşıması için Allah'ın Kitâbı ve Rasulü'nün Sünneti üzere bey'at edilecek Halife'yi nasbederek **Hilâfet**'i ikâme etme yolu ile İslâmî hayatı yeniden başlatmak için siyasi çalışma yapan İslam akidesinden kaynaklanan şer'î hükümlere ve İslam Akîde'ye göre kurulu bir parti niteliğine sahip olması nedeniyle **Hizb-ut Tahrir** böyle bir harekete kalkışmıştır.

Hizb-ut Tahrir, aralarında Arap ülkelerinin de bulunduğu tüm İslam topraklarında çalıştığı gibi İslam toprağı olması itibariyle Sudan'da da çalışmaktadır.

Bu nedenledir ki; özellikle İslam dünyasındaki toplumun duygu ve düşüncesinin gözetleyicisi olması nedeniyle onu İslâmî duygu, düşünce ve sistemlerle birleştirildiği İslâmî bir topluma dönüştürmeye çalışan bir parti olan bu **Hizb-ut Tahrir**'in bu anayasa tasarısını incelemesi gâyet doğaldır.

Bu anayasa incelendiği zaman bunun İslam akidesi üzere kurulu olmadığı ve şer'î hükümlerden alınmadığı görülür. Zira onda İslam hükümlerine, İslam Akîde'ye veya helâl ve harama işaret eden herhangi bir işaret bile yoktur.

Bu anayasanın batı düşünceleri üzerine kurulu olduğu açıkça ortadadır. Maddelerinin çoğunluğu, küfür akidesi olan dini hayattan ayırma esasına göre hazırlanmış batı sistemlerinden ve kanunlarından alınmıştır.

Bu nedenle bu anayasa tasarısı İslâmî değildir, dolayısıyla bu anayasayı benimseyen ve uygulayan devlet de İslâmî devlet olmaz. Bunun detaylı nedenleri ve açıklamaları şöyledir:

1- Anayasanın giriş bölümünde şu ifade yer almaktadır: "...Biz Sudan halkı; Allah'ın yardımı, tarihten alınan ders ve yenilenen milli kurtuluş devriminin itici gücü ile bu anayasayı kendimiz için genel hayat sistemi olarak hazırladık..."

Bu ifade, bu anayasayı Sudan halkının yaptığını göstermektedir, yani bu anayasa beşer tarafından yapılmış bir anayasadır. Diğer bir ifade ile egemenlik şeriata değil halka ait demektir. Bu durum ise şer'î hüküm ile tamamen çelişmektedir. Çünkü İslam, egemenliği halka veya ümmete değil şeriata vermektedir. Bu nedenle anayasa Allah'ın Rasulü'ne indirdiklerinden alınmalıdır, beşer tarafından yapılması câiz değildir. Zira yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

Rabbine and olsun فلا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا **ki aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiğin hükümden içlerinde hiç bir sıkıntı duymaksızın (ona) tam manası ile teslim olmadıkça îmân etmiş olmazlar.** ^[Nisa 65]

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِن تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِن كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ **Ey îmân edenler! Allah'a itaat edin. Rasul'e ve sizden olan yönetim sahiplerine itaat edin. Eğer**

bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz, -Allah'a ve Ahiret gününe inanıyorsanız- onu Allah ve Rasulü'ne götürün. Bu hem hayırlı hem de netice bakımından daha iyidir. [Nisa 59]

إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ Hüküm ancak Allah'ındır. [Yusuf 40]

وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا Rasul size her ne getirdiyse onu alın ve sizi her neyden nehyettiye ondan da kaçınm. [Haşır 7]

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا لِمُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ Allah ve Rasulü bir işe hüküm verdiği zaman, mü'min bir kadın ve erkeğe o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. [Ahzâb 36]

Rasulullah [Sallallahu 'Aleyhi ve Sellem] de hadislerinde şöyle buyurmaktadır:

إن الله فرض فرائض فلا تضيعوها وحد حدوداً فلا تعتدوها ونهى عن أشياء فلا تنتهكوها Muhakkak ki Allah, birtakım şeyleri size farz kılmıştır, onları yerine getirin. Birtakım sınırlar koymuştur, onları aşmayın ve bir kısım şeyleri de yasaklamıştır, onları da ihlal etmeyin.

من أخذت في أمرنا هذا ما ليس منه فهو رد Her kim bizim işimizden (dinimizden) olmayan bir şeyi ihdâs ederse, sonradan ortaya çıkarırsa reddedilir. [Muslim, Ukdiyye 3242]

İşte tüm bunlara binaen giriş bölümünde yer alan o ifade, bu anayasanın insanlar tarafından hazırlandığını dolayısıyla da İslâmî olmayan bir anayasa olduğunu göstermektedir.

2- Anayasa Sudan'daki devletin kimliğini yani, İslâmî mi yoksa laik bir devlet mi olduğunu açıklamadığı gibi devletin dinini de açıklamamaktadır. Birinci maddede yer alan; “İslam, Sudan'da yaşayanların çoğunluğunun dinidir” ifadesi, Sudan'daki halkın çoğunluğunun durumunu nitelendirmektedir. Ne Sudan'daki devletin dininin niteliğini, ne kimliğini ne de devlet başkanının dinini belirtmektedir.

İslam'ın halkın çoğunluğunun dini olmasına rağmen, Sudan'da yaşayanların çok az bir kısmını oluşturan Müslüman olmayanları, solcu ve laik partilere ait muhalifleri, İslam Devletinin kurulmasını engellemeye çalışan ve İslam'a düşmanlık yapan batılı kâfir devletleri razı etmek üzere devletin dininin ve kimliğinin belirtilmemesi ve bundan kaçınılması, Sudan'daki devletin İslam devleti olmadığını açıkça göstermektedir. Kâfir Batının İslam dünyasındaki devletleri ve bundan bir parça olan Arap devletlerine hayat için bir sistem vasfıyla İslam'ı toplum ve devletten uzaklaştırmak için zorla kabul ettirmek istediği -ister partisel çoğulculuk olsun isterse dini çoğulculuk olsun- “çoğulculuk” düşüncesine çağrı da İslam dışı bir çağrıdır.

3- 2 numaralı madde Sudan'daki yönetim şeklinin Federal Cumhuriyet Nizamı olduğunu şu şekilde ifade etmektedir: “Federal bir cumhuriyet olan Sudan, en üst otoritesi içinde Federal sistem esasına göre hükmeder...”

Federal Cumhuriyet sistemi İslam dışı bir sistemdir. Bu sistem dini hayattan ayırma esası üzere kurulu batı kaynaklı bir sistemdir. Bu sistemde kanunları insanın bizzat kendisi yapar. Dinin insanın hayatıyla herhangi bir alakası yoktur. Bu sistem İslam'daki yönetim sisteminden tamamen farklı bir özelliğe sahiptir. Zira İslam'daki yönetim sisteminin şekli, İslam akidesi ve şer'î hükümler üzerine kurulu olan Hilâfet'tir. İslam yönetim sisteminde egemenlik halkın veya ümmetin değil şeriatındır. Halife yasama hakkına sahip değildir. Yasama hakkı yalnızca yüce Allah'a aittir. Halife ancak, Allah'ın Kitâbı'ndan, Rasulü'nün Sünneti'nden ve bu ikisinin işaret ettiği kıyastan ve sahabe'nin icmâ'ından çıkartılmış hükümleri anayasa ve kanun olarak benimseme hakkına sahiptir.

İslam'daki yönetim şeklinin Hilâfet sistemi olduğu ve halifeyi nasbetme metodunun da bey'at olduğu Rasulullah [Sallallahu 'Aleyhi ve Sellem]'in şu hadislerine dayanmaktadır:

ومن مات ووليس في عقبه ببيعة مات ميتة جاهلية Kim boynunda bir halifeye bey'at olmadan ölürse cahiliyye ölümü ile ölmüş olur. [Muslim, İmâra 3441]

سئكون خلفاء تكفون قائلوا فما تأمرنا قال فوا ببيعة الأول فالأول Birçok halifeler olacaktır. Dediler ki, “Bize ne emredersin? Dedi ki: Kendisine ilk bey'at edilene vefâlı olun. [Muslim, İmâra 3429]

إِذَا بُوِيعَ لِخَلِيفَتَيْنِ فَأَقْبَلُوا الْآخَرَ مِنْهُمَا **İki halîfeye bey'at edildiği zaman diğerinin (ikincisinin) boynunu vurun!** [Muslim, İmâra 3444]

وَمَنْ بَايَعَ إِمَامًا فَأَعْطَاهُ صَفْقَةً يَدِهِ وَتَمَرَةً قَلْبِهِ فَلْيُطِعْهُ إِنْ اسْتَطَاعَ **Her kim bir imâma (Halîfeye) bey'at eder, elinin ayasını ve kalbinin meyvesini ona verirse gücü yettiğinde ona itaat etsin.** [Muslim, İmâra 3431]

Râşid halîfelerin hepsi bey'at yolu ile nasbedilmişler ve bu durum sahabenin icmâ'ı ile de sübut bulmuştur.

Bu nedenledir ki; “İslam nizamı cumhuriyet sistemidir” demek veya “İslam Cumhuriyeti” demek kesinlikle câiz değildir. Zira her iki sistemin üzerine kuruldukları esaslar arasında çok büyük çelişkiler vardır. Her iki sistem arasında aslında ve detaylarda farklılıklar vardır.

İslam'daki yönetim şekli; Cumhuriyet olmadığı gibi, genel yönetimde birliğin ancak bölgesel yönetimde ise özerkliğin geçerli olduğu federal bir sistem değil, her yönüyle vahdet nizamıdır. İslam'daki yönetim sisteminde başkent in Kahire, Şam, Bağdad veya İstanbul gibi şehirlerden herhangi birisi olması durumunda Hartum ile Kahire, Marakeş ile Tahran, Şam ile İstanbul, Kudüs ile Mekke arasında hiçbir fark yoktur. Tüm bölgelerin maliyesi tektir. Her bir bölgeden elde edilen gelirin azlığına veya çokluğuna bakılmaksızın tek bütçeden tüm tebaanın ihtiyaçları için harcama yapılır. Şayet bir bölgeden elde edilen gelirler ihtiyaçların çok üstünde ise topladıkları gelir kadar değil ihtiyaçları kadar harcama yapılır. Aynı şekilde bir eyalette toplanan gelirler ihtiyaçları karşılayamıyorsa genel bütçeden ihtiyaçları karşılayabilecek miktarda harcama yapılır.

Üstelik bu sistemde merkezi yönetim vardır. Genel merkezde (başkentte) bulunan en üst otoritenin, devletin tüm parçaları üzerinde otoritesi vardır ve devletin parçalanmaması için hiçbir parçanın bağımsızlığına izin verilmez. Komutanları, valileri, yöneticileri, maliyeden ve ekonomiden sorumlu olanları halife tayin eder. Tıpkı Rasulallah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] ve ondan sonra gelen Râşid halîfeler zamanında olduğu gibi yaptığı iş yönetimden sayılan kimseleri halife belirler. Devlette birliğin var olması gerektiğini ve parçalanmanın haram olduğunu belirten hadisler vardır. Rasulallah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] şöyle buyurmaktadır:

سِزİN İŞİNİZ (devlet başkanlığınız) tek bir adam üzerinde toplanmışken her kim gelip te sizin âsânızı (dayanağınızı) parçalamak ve cemaatınızı (birliğinizi) dağıtmak isterse onu öldürün. [Muslim, İmâra 3443]

...Kim bir imama bey'at eder, elinin ayasını ve kalbinin meyvesini ona verirse, gücü yettiğinde ona itaat etsin. Bir başkası gelir de (yönetim hususunda) onunla çekişirse diğerinin (ikincisinin) vurun. [Muslim, İmâra 3431]

İki halîfeye bey'at edildiği zaman onlardan ikincisini öldürün. [Muslim, İmâra 3444]

Tüm bu açıklamalar, Federal Cumhuriyet sisteminin İslâmî bir sistem olmadığını ve İslam'la hiçbir bağının bulunmadığını göstermektedir. Bu sistem batıdaki yönetim şekillerinden birisidir.

4- Dört numaralı maddede egemenlik ve hakimiyet konusunda şu ifadeler yer almaktadır: “Devlette hakimiyet beşerin yaratıcısı Allah'a aittir. Egemenlik ise halife olarak atanmış olan Sudan halkındır...”

Bu maddedeki ifadeler birbiri ile çelişmektedir. Hakimiyetin yüce Allah'a ait olması, halkın veya ümmetin değil Allah'ın kanun koyucu olması demektir. Egemenliğin Sudan halkına ait olması ise, Allah'ın değil. Sudan halkının yasama hakkına sahip olması demektir. Bu ise apaçık bir çelişkidir. Bu maddede yer alan “Hakimiyet Allah'ındır” ifadesi, bu anayasada vakıası olmayan ve bu anayasa tarafından garanti altına alınmamış bir ifadedir. 67. maddenin 1. bendinde yer alan; “Milli meclis yasama işlerini üstlenmek üzere seçilmiştir” ifadesi, hakimiyeti Allah'a değil, insana verdiklerinin açık delilidir. 67. maddenin, hakimiyetin Allah'a ait oluşunu yok sayarak beşere ait olduğunu sabitleştirmesi, bu anayasanın İslâmî bir anayasa olmadığını, İslam dışı olduğunu ve bu anayasayı uygulayacak olan devletin de İslam Devleti olmadığını delilidir.

5- 6. maddede şu ifade yer almaktadır: “Vatan, tüm halkı arasında velâyet, dostluk ve dürüstlük ruhu ile birleşmenin, otoritenin ve milli servetlerin paylaşılması üzere yardımlaşmanın yaşandığı yerdir...”

Bu maddede iki durum vardır:

- a. Madde, velâyetin, dostluğun kime ait olacağını, Allah'a mı, vatana mı yoksa devlete mi ait olacağını sınırlandırmadan olduğu gibi bırakmıştır. Bu anayasadaki maddelerin birçoğunda kapalılık, karışıklık dikkati çekmektedir. Öyle ki konular anlaşılmaz, sınırlandırılmamış ve düzensizlik içerisinde bulunmakta, maddenin neyi kastettiğini anlamakta insanın aklı karışmaktadır. Dolayısıyla herkes kendi arzusuna göre anlamaktadır.
- b. Madde, devletin tek gruptan değil birçok gruptan oluştuğunu ifade etmekte ve devletin birliğini ortadan kaldırmaktadır. Aynı zamanda devletin yöneticisinin gayri muslim bir kimse olmasını da mubah görmektedir. Oysa İslam kâfir bir kimsenin Müslümanlara yönetici olmasını haram kılmaktadır. Allahu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا *Allah, kâfirler için mü'minler aleyhine asla bir yol vermeyecektir.* ^[Nisa 141]

6- 7. maddede şöyle geçmektedir: “*Vatanı savunmak şereftir ve bu uğurda Cihâd etmek vaciptir...*”

Cihâd ancak, Allah'ın kelimesini yüceltmek için Allah yolunda savaşmakla olur. İslam topraklarını korumak için savunmayı, kâfir düşmanları oradan kovmayı Allah Müslümanlara emretmiştir.

7- 8. maddede şu ifadeler yer almaktadır: “*Devlet; çalışmak, üretmek ve serbest pazara dayalı planlama ile milli ekonominin gelişmesini destekler...*”

Bu maddede yer alan “serbest pazar” tâbiri, Sudan'ın, ekonomik sistem olarak kokuşmuş kapitalizmi benimsediği anlamına gelmektedir. Kapitalist sistem ise İslam ekonomisi ile tamamen çelişmektedir. Zira kapitalist sistem, menfaatçılık, halkları sömürme, servetlerini yağmalama temeli üzere kuruludur. Bu yöntemi Amerika ve Kâfir Batı ülkeleri; İslam dünyası, onların isimlendirmeleri ile üçüncü dünya veya geri kalmış ülkeler üzerinde egemenlik kurmak ve servetlerini yağmalamak için kullanmaktadırlar. Zira bu ifade, yeni “serbest pazar” ifadesi; kapitalist sistemin ne kadar bozuk bir sistem olduğu, aşırı derecede rahatsızlık eden kokusunun ne kadar da arttığı, tiksindiriciliği, iğrençliği ve halkların servetlerini sömürmedeki açgözlülüğü açıkça ortaya çıktıktan sonra “kapitalizm” kelimesine alternatif olarak kullanılmaktadır.

8- 12. maddede şu ifadeler yer almaktadır: “*...Devlet, sanatın her türünü geliştirmeye, canlandırmaya çalıştığı gibi...*”

Bu ifade sanat kapsamında değerlendirilen; dans, müzik, heykeltıraşlık, resim ve tiyatro gibi İslâmî açıdan haram olan veya olmayan tüm sanatları kapsar. Bu nassın, mubah veya haram olmalarına bakmaksızın sınırlandırma yapmadan bütün çeşitleri ile sanatı geliştirmeyi teşvik etmesinden dolayı bu teşvik mubah olsun haram olsun bütün sanatları kapsar kılıkmaktadır. Bu demektir ki Sudan'daki devlet, şeriata göre haram da olsa sanatları geliştirmeye ve teşvike çalışacaktır. Bu da Sudan Devleti'nin bir İslâmî devlet olmadığını teyid etmektedir.

9- Dış siyasetle alakalı 17. Maddenin metni BM sözleşmesinden alınmıştır. Bu sözleşme; Amerika ve Batılı kâfir devletlerin, hegemonyalarını İslam dünyasına ve üçüncü dünya ya da geri kalmış dünya devletleri dedikleri devletlere zorla kabul ettirmek için kullandıkları bir vasıta konumundadır. Bu sözleşme, İslam hükümleri ile çelişmektedir ve bir küfür sözleşmesidir. Sudan Devleti'nin bu sözleşmeyi benimsemesi, bir küfür sistemini benimsemesi demektir. Kâfir devletlerin emirlerine boyun bükmesi ve bu küfür sözleşmesinin iyice yerleşmesine ortak olması demektir.

Dünya barışı, dünya güvenliği, çatışmaların güzellikle çözülmesi, insan haklarına ve özgürlüklere saygı, mezhepler-dinler ve hadâratlar arası diyalog, dünya düzenini oluşturmak... Bu tâbirlerin tümü Amerika ve Batılı devletlerin diğer ülkelerin işlerine müdahale edebilmeleri, onlar üzerinde hegemonyalarını gerçekleştirebilmeleri ve servetlerini çalıp çırpmalarına imkan sağlaması, ürettikleri ürünlere ve sanayilerine pazar oluşturması, hayat ve devlet nizamı olması özelliğine sahip İslam'ın tekrar hayata dönmek üzere İslam ile savaşmaları ve yok edebilmeleri için konulmuş ifadelerdir. Biz bu duruma yeryüzünde sürekli olarak şahit olmaktayız.

Sudan devleti İslam devleti olsaydı bu sözleşmeyi kabul etmezdi. Onu yıkmak için ve bütün dünyayı Allah'ın Kitâbı'ndan ve Rasulü'nün Sünneti'nden alınmış bir sözleşme etrafında birleştirmek için çalışırdı.

10- 20. madde şöyledir: “Her insan yaşama ve özgürlük hakkına sahiptir.”

Bu maddede yer alan “özgürlük” kelimesi “köle olmama” anlamına geldiği gibi “demokraside” var olan inanç hürriyeti, mülk edinme veya kişisel özgürlükler anlamına da gelmektedir. Demokratik anlamı ile özgürlükler kavramı İslam hükümleri ile tamamen ve her yönü ile çelişmektedir. Çünkü Müslüman inancında hür değildir, inancını terk ederek yahudi, hristiyan, laik veya dinsiz olması câiz değildir. İnancını terk eden bir Müslüman tövbe etmeye çağrılır, şayet İslam’a dönmezse öldürülür. Zira Rasulullah [SallAllahu ‘Aleyhi ve Sellem] şöyle buyurmaktadır:

مَنْ بَدَّلَ دِينَهُ فَاقْتُلُوهُ Kim dinini değiştirirse onu öldürün! [Buhari, Cihâd ve’s-Seyr 2794]

Aynı şekilde Müslüman mülk edinmede şer’î hükümlerle kayıtlıdır. Faiz, stokçuluk, kumar, hırsızlık ya da İslam’ın haram kıldığı diğer yollardan birisi ile mülk edinmesi câiz değildir. Oysa kapitalist demokratik sistem insanın mülk edinebildiği tüm yolları kullanmasını mubah görmektedir.

Aynı şekilde demokratik anlamıyla İslam’da kişisel özgürlükler de yoktur. Müslüman tüm davranışlarında İslam hükümleri ile kayıtlıdır. Müslüman zîna edemez, içki içemez ya da İslam’ın yapılmasını haram kıldığı hiçbir işi yapamaz. Oysa demokratik sistem böyle değildir.

11- 21. madde şöyledir: “...Sudanlılar, genel hayatla ilgili görevlerde, sorumluluklarda ve haklarda eşittirler. Irk, cins veya din farklılığı nedeniyle ayırım yapılamaz. Genel görevleri yerine getirmede bunların hepsi eşittirler...”

Bu maddeye göre gayri muslim bir şahsın Sudan’da devlet başkanı veya yönetici olması câizdir. Bu durum İslam ahkâmı ile tamamen çelişmektedir. Zira şer’î hükme göre Müslüman olmayan bir kimsenin Müslümanlara yönetici olması kesinlikle câiz değildir. Çünkü Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

Allah, kâfirler için mü’minler aleyhine asla bir yol vermeyecektir. [Nisa 141]

Kâfir olan bir kimsenin Sudan devletinde yönetici olabilmesi, bu devletin İslam devleti olmadığını açıkça ortaya koymaktadır.

12- 24. madde şöyledir: “Her insanın vicdan ve dini inanç özgürlüğü vardır.”

Bu maddeye göre Müslüman olsun ya da olmasın her insanın dini inancında özgür olma hakkı vardır, dilediği akideye inanabilir. Yani Müslüman bir kimse İslam inancını terk ederek yahudiliğe, hristiyanlığa veya bir başka dine inanabilir. Dini açıdan her Müslümanın bilmesi, ve bu konunun cahili olmaması gereken hususlardan dolayı bu durum İslam ile büsbütün çelişmektedir. Allah Subhanehu ve Teâlâ mürted olan bir kimsenin kıyamet günü ebedi cehennemliklerden olacağı ayette şöyle bildirmektedir:

وَمَنْ يَرْتَدِدْ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ قِيمَتُهُ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ **İçinizden her kim dininden döner ve kâfir olarak ölürse, işte onlar hem dünyada hem de Âhirette amelleri boşa gidenlerin ta kendileridir ve işte onlar ateş ehlidirler ki içerisinde ebediyen kalacaklardır.** [Bakara 217]

Dininden dönen bir kimsenin öldürülmesi gereği ise Rasulullah [SallAllahu ‘Aleyhi ve Sellem]’in şu hadisine dayanmaktadır:

مَنْ بَدَّلَ دِينَهُ فَاقْتُلُوهُ Kim dinini değiştirirse onu öldürün! [Buhari, Cihâd ve’s-Seyr 2794]

Bir başka hadiste ise şöyle buyurmaktadır:

Uç durum dışında **لا يَحِلُّ دَمُ امْرِيٍّ مُسْلِمٍ إِلَّا بِإِخْدَى ثَلَاثِ النَّفْسِ بِالنَّفْسِ وَالنَّبِيِّ الزَّانِي وَالنَّارِكِ دِينَهُ الْمُفَارِقُ أَوْ الْفَارِقِ الْجَمَاعَةَ** **Müslüman bir kimsenin kanı helâl değildir: Cana can (kisas), zîna eden evli ve cemâatten ayrılmak üzere veya ayrılıp ta dinini terk eden.** [Ahmed b. Hanbel, Mükessirin min es-Sahabe 4197]

Bu nedenledir ki Müslüman bir belde olan Sudan’da bu türden maddelerin benimsenmesi ve kabul edilmesi gerçekten çok gariptir. Maddede yer alan şu ifade: “...Onun, dinini veya inancını üstün kılma ve yayma hakkı vardır...”

Müslüman olmayanların dinlerini yaymalarına hak tanıdığı gibi Müslüman olanlar ve olmayanlar arasında o dinin misyonerliğini yapmalarına da hak tanmaktadır. Halbuki İslam, İslam Devleti içerisinde Müslüman olmayanların, Müslüman olanlar veya olmayanlar arasında inançlarını yaymalarını, misyonerliğini yapmalarını yasaklamaktadır. Tam tersine Müslümanlara onları İslam'a çağırma emretmektedir. Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ De ki: Ey Ehl-i Kitâb! Ancak Allah'a kulluk etmek, O'na hiçbir şeyi ortak koşmamak ve Allah'ı bırakıp ta birbirimizi rabler edinmemek üzere bizimle sizin aranızda müşterek bir söze gelin. Eğer yüz çevirirlerse, onlar şöyle deyin: Şâhit olun ki biz Müslümanız. [Âl-i İmrân 64]

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ Şüphesiz ki Allah katında tek din İslam'dır. [Âl-i İmrân 19]

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ Her kim İslam'dan başka bir din ararsa, bu ondan kesinlikle kabul edilmeyecektir. [Âl-i İmrân 85]

Bu nedenledir ki Müslümanların, yahudi ve hıristiyanlarla yaptıkları anlaşmalar dinlerini yaymayacakları, misyonerliğini yapmayacakları şartı ile imzalanmıştır.

13- 25. maddede aşağıdaki ifadeler yer almaktadır: “*Vatandaşların herhangi bir bilgiyi elde etmeye çalışmaları veya otorite tarafından zorlama olmaksızın herhangi bir ekolün fikrine veya düşüncesine inanması, ifade özgürlüğüne sahip olması, bilgi toplama, yayma ve basın özgürlüğü garantilenir...*”

Bu madde; devletin, komünizm, laiklik ve kapitalizm gibi küfür düşüncesi, görüşü veya ekolüne ait olsa bile Müslümanların ve gayri muslimlerin diledikleri herhangi bir düşünceye veya görüşe inanmalarını, bu türden düşünceleri yaymalarının ve çağrıda bulunmalarının garanti altına alındığını ifade etmektedir. Oysa bu durumun şer'î hüküm ile çeliştiğini ispatlamak için delil göstermeye bile ihtiyaç yoktur. Çünkü bu türden haramlar zarureti diniyeden olup herkesin bilmesi gereken haramlardandır. Bu anayasa tasarısında yer alan bu madde, bundan önceki maddeler ve birçok madde; kullanılan İslâmî sloganların ve bunları bayraklaştırılanların ne kadar sahte olduğunu ve Sudan devletinin kesinlikle İslam devleti olmadığını açıkça ortaya koymaktadır.

14- 27. madde, bir gayri muslimin veya kadının Sudan'da cumhurbaşkanı olmasına cevaz vermektedir. Maddede bir kimsenin cumhurbaşkanlığına aday olabilmesi için “*Sudanlı olması*” şartı Müslüman olması şartı ile sınırlandırılmamıştır. Bu ise kâfir bir kimsenin de cumhurbaşkanı olabileceği anlamına gelmektedir. Oysa İslam, yöneticinin gayri muslim bir kimse olmasını şu ayet-i kerime ile kesinlikle yasaklamaktadır:

وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا Allah, kâfirler için mü'minler aleyhine asla bir yol vermeyecektir. [Nisa 141]

Bu maddeye göre kadın Sudan'da cumhurbaşkanı olabilecektir. Çünkü cumhurbaşkanlığına aday olacak kişilerde aranan şartlar arasında erkek olma şartı yer almamaktadır. Oysa İslam kadının yönetici olmasını yasaklamaktadır. Zira Rasullallah [SallAllahu 'Aleyhi ve Salleni] İranlıların başlarına Kısra'nın kızını başkan olarak seçtikleri haberini alınca şöyle buyurmuştur:

لَنْ يُفْلِحَ قَوْمٌ وَلَوْ أَمَرَهُمْ امْرَأَةٌ (Yönetim) işlerini bir kadına teslim eden bir toplum kesinlikle iflah olmayacaktır. [Buhari, Meğâzi 4073]

Bu madde de Sudan devletinin kesinlikle bir İslâmî devlet olmadığını teyid etmektedir.

15- Üçüncü bölümde yer alan: Liderlik ve uygulamanın birinci faslında cumhurbaşkanlığı ile ilgili 36-46 maddeler, ikinci fasılda yer alan federal yürütme cihazı olan Bakanlar Kurulu ile ilgili 47-55 maddeler, -başkanlık esasına dayalı bir Cumhuriyet Nizamı olması ve Cumhurbaşkanının özel görevlerinin bulunması, federal Bakanlar Kurulu'nun varlığı ve bu kurulda yer alan her bir bakanın özel görevlerinin varlığı- Sudan'daki yönetim şeklinin batıdaki yönetim şekillerinden alındığının, İslam'dan alınmadığının delilleridir.

16- Yasama kaynakları: 65. madde yasama kaynaklarını şöyle açıklamaktadır: “*Yasama kaynakları İslam şeriati, fetva, anayasa ve örf olarak ümmetin icmâ'idir...*”

Bu maddede dikkatle incelenmesi gereken birçok husus vardır:

- a. Bu maddede İslam şeriatı ile fetva, anayasa ve örf olarak ümmetin icmâ'ı, yasama kaynağı olma noktasında eşit tutulmuştur. Ümmetin icmâ'ının İslam şeriatı ile birlikte yasama kaynağı olarak kabul edilmesi, ümmetin icmâ'ının İslam şeriatının dışında olduğu anlamına gelmektedir.
- b. İslam şeriatının burada yasama kaynağı olarak kabul edilmesi; tıpkı 4. maddede yer alan hakimiyet Allah'ındır ifadesi gibi bu anayasanın vakıası ile ilgisi olmayan şekli bir işlemdir. Zira anayasada yer alan maddelerin tümü hakimiyetin Allah'a ait olması ile çelişmektedir. Çünkü anayasada hakimiyet, Milli Meclise yani beşere aittir. Aynı şekilde bu anayasada yer alan maddeler, İslam şeriatının yasama kaynağı olması gerçeği ile de çelişmektedir. Her ne kadar açıkça ifade etmese de bu anayasanın batı kapitalist sisteminden alınmış olduğu açıkça ortadadır.
- c. Ümmetin icmâ'ının fetva kaynağı olduğunu vurgulayan 65. madde, 66. maddede yer alan: “Oylamaya katılanların yarısından fazlasının oyuna ulaşan her karar kanun üstünde bir karar olur. Oylamaya katılanların yarısından bir fazlası ile çoğunluk sağlanmış sayılır, fakat bu icmâ'ı sayılmaz” ifadesi ile geçersiz hale getirilmektedir. Bir yönden durum budur. Bir ikinci yönden ise, hangi problemde veya kanunda olursa olsun ümmetin icmâ'ının sağlanması kolay değildir ve vakıa dışıdır. Bir üçüncü yönden ise, şeran geçerli olan icmâ'ı sahabenin icmâ'ıdır. Çünkü o bir delili göstermektedir, ümmetin icmâ'ı değil. Çünkü o herhangi bir şer'î delile dayanmamaktadır. Dördüncü açıdan ise ümmet, İslam hükümleri ile çelişen bir hüküm üzerinde icmâ'ı etse bile onun alınması haramdır.
- d. Şer'î bir hükümle çeliştiği zaman örfün hiçbir kıymeti yoktur. Ancak şer'î hüküm ona delâlet ederse, şer'î hüküm olması vasfıyla alınır.

17- 67. madde şöyledir: “*Milli meclis, yasama otoritesini, yetkisini üstlenmek üzere seçilmiştir...*” 73. madde ise şöyledir: “*Milli meclis yasama konusunda halkın iradesini temsil eder...*”

Bu iki madde de egemenliği şeriata değil halka vermektedir. Milli meclis halkın iradesini ifade etmekte ve tıpkı dini hayattan ayırma esasına göre kurulu olan batı demokrasilerinde olduğu gibi anayasa ve kanun yapma işlevini yerine getirmektedir. Bu iş ise İslam Akîde'ye göre kurulu olan, egemenliği halka veya ümmete değil de şeriata veren, beşerin yaptığı her kanunu tağüt hükmü olarak kabul eden ve inkar edilmesini emreden İslam ile tamamen çelişmektedir. Çünkü Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

يُرِيدُونَ أَنْ يُبَدِّلُوا آيَاتِنَا وَيَكْفُرُوا بِنِعْمَتِنَا وَيَقْتُلُونَ الْبَنَاتِ وَأَيُّهَا الَّذِينَ كَفَرُوا لَكُمُ الْعَذَابُ عَن تَكْفُرِكُمْ إِنَّهَا كَانَ آيَاتِنَا لِيَكْفُرُوا بِهَا لَكِن لَّيْسَ بِكُلِّ كَافِرٍ مِّنْكُمْ لَوْ أَن يَتَذَكَّرَ إِذْ حُدِيَ إِلَىٰ رَبِّهِ لِأَنَّ لَهُ نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكَ لَأَقْبَلَ تِلْكَ آيَاتِنَا وَلَا يَكْفُرُ بِهَا وَلَكِن لَّا يَقْبَلُوا لَهَا وَبَدَّلُوا الْآيَاتِ بَدَلًا كَثِيرًا سَبَّحْتَ بِحَمْدِ اللَّهِ فِي سَمَاءٍ مَّا تَدْرِي ۗ وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ اللَّهِ فِي الْأَرْضِ لَكُلِّ مَلَكٍ مِّنْهُمْ سَبْعِينَ مِائَةً أَلْفًا مِّنْ حَمْدٍ وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ اللَّهِ فِي اللَّيْلِ وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ اللَّهِ فِي النَّهَارِ وَاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ ۗ وَالَّذِينَ كَفَرُوا سُبَّحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَدَلِيلٌ عَلَىٰ الْإِنسَانِ لِيَكْفُرَ أَمْ لَا يَعْلَمُ مَن يُعَذِّبُهُ أَنَّ يُعَذِّبُهُ لولا إِذْ حُدِيَ إِلَىٰ رَبِّهِ لَأَقْبَلَ تِلْكَ آيَاتِنَا وَلَا يَكْفُرُ بِهَا وَلَكِن لَّا يَقْبَلُوا لَهَا وَبَدَّلُوا الْآيَاتِ بَدَلًا كَثِيرًا سَبَّحْتَ بِحَمْدِ اللَّهِ فِي سَمَاءٍ مَّا تَدْرِي ۗ وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ اللَّهِ فِي الْأَرْضِ لَكُلِّ مَلَكٍ مِّنْهُمْ سَبْعِينَ مِائَةً أَلْفًا مِّنْ حَمْدٍ وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ اللَّهِ فِي اللَّيْلِ وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ اللَّهِ فِي النَّهَارِ وَاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ ۗ وَالَّذِينَ كَفَرُوا سُبَّحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَدَلِيلٌ عَلَىٰ الْإِنسَانِ لِيَكْفُرَ أَمْ لَا يَعْلَمُ مَن يُعَذِّبُهُ أَنَّ يُعَذِّبُهُ لولا

Onlar tağüt ile muhâkeme olunmak istiyorlar. Halbuki onu inkâr etmekle emrolunmuşlardı. [Nisa 60]

Yine Allahu Teâla, hükümler koyanları, kanunlar yapanları Allah'ın dışında rablar edinmek olarak kabul etmekte ve şöyle buyurmaktadır:

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَدَلِيلٌ عَلَىٰ الْإِنسَانِ لِيَكْفُرَ أَمْ لَا يَعْلَمُ مَن يُعَذِّبُهُ أَنَّ يُعَذِّبُهُ لولا

Onlar, râhiplerini ve hahamlarını Allah'tan başka rabler edindiler. [Tevbe 31]

Rasulullah [Sallallahu 'Aleyhi ve Sellem] bu ayeti yanına gelen Adıyy b. Hatem'e okuduğu zaman ayeti işiten Adıyy şöyle dedi: “*Onlar (yahudiler ve hristiyanlar) onlara (râhiplerine ve hahamlarına) tapmıyorlardı.*”

Bunun üzerine Rasulullah [Sallallahu 'Aleyhi ve Sellem] şöyle dedi:

«*ألم يعلموا لكم الحرام، ويحرموا عليكم الحلال؟*» **Onlar size Haramı helâl, Helâli de haram kıldılar mı?** Dedi ki: “*Evet!*” Rasulullah [Sallallahu 'Aleyhi ve Sellem] de dedi ki: «*فتلك عبادتكم إياهم*» **Onlara ibadetiniz işte böyledir.**

18-

a- Yargı ile ilgili beşinci bölümde, hakimler kurulu, sorumlulukları, idari yapıları, yargının bağımsızlığı, hiyerarşik yapısı, hakimlerin tayinleri ve mahkemelerin çeşitleri açıklanmaktadır. Ancak insanlar arasındaki anlaşmazlıkları ortadan kaldırmada, toplumun hakkına zarar veren şeyleri engellemede veya insanlar arasında var olan çekişmeleri gidermede ya da yönetici veya memur konumundaki devlet cihazları ile herhangi bir şahıs arasındaki problemi çözüme kavuşturmada hakimlerin kullanacakları kanunların nitelikleri açıklanmamaktadır. Yani hakimler Allah'ın Kitâbı'ndan

ve Rasulü'nün sünnetinden alınan kanunlarla mı yoksa batı kanunlarından alınan ve insan tarafından konulan kanunlarla mı hükmedecekler. Bu durumun anayasada açıkça belirtilmesi gerekirdi. Anayasada belirtilmemiş olması, kanunların da anayasa ile aynı cinsten olması geleneğini aklımıza getirmektedir. Zira bu anayasanın vakiasında batı sistemlerine dayanması ve batıdan alınmış olması, kanunların birçoğunun da batı kanunlarından alınacağını göstermektedir. 140. maddenin 5. bendinde şu andaki kanunların tümünün yeni uygulama hayata geçesiye kadar devam ettirileceği ifade edilmektedir. Ki bu da yukarıdaki hususa delâlet etmektedir. Şahsi hallerle ilgili kanunların ve Numeyri'nin getirdiği ceza kanunlarının dışında şu anda mahkemelerde uygulanan kanunların tümü batı kanunlarından alınmıştır.

b- “Yargı sistemiğinin üst mahkeme, istinaf mahkemesi ve ilk mahkemelerden” oluştuğunu açıklayan 103. maddedeki yargı sistemiği, İslam'daki yargı sistemiği ile tamamen çelişmektedir. İslam'daki yargı yapısında istinaf mahkemesi veya temyiz mahkemesi yoktur. Hükümler açısından yargı tek derecelidir. Hakim bir konuda konuştuğu yani hüküm verdiği zaman onun hükmü uygulanır. Allah'ın Kitâbı'ndan, Rasul'ün sünnetinden veya sahâbenin icmâ'ından kesin nasslara ters düşmediği sürece bir hakimin verdiği hüküm bir başka hakim tarafından bozulamaz. Bir hakimin verdiği hükmün ne kendisi ne de bir başka hakim tarafından bozulması mümkün değildir. Bunun delili sahâbenin -Allah onlardan razı olsun- bu hususta icmâ' etmiş olmalarıdır. Ebu Bekr ^[RadiyAllahu 'Anh] birçok konuda Ömer ^[RadiyAllahu 'Anh] in muhalefetine rağmen kendi icihadı ile hükmetmiştir. Ancak Ömer ^[RadiyAllahu 'Anh] e muhalefet etmesine rağmen onun verdiği hükmü bozmamıştır. Osman ^[RadiyAllahu 'Anh] da icihadında Ömer ^[RadiyAllahu 'Anh] e muhalefet etmesine rağmen onun verdiği hükmü bozmamıştır. Ebu Bekr ve Ömer ^[RadiyAllahu 'Anh] 'Alî ^[KerramAllahu Vecchehu] ya muhalefet etmelerine rağmen verdikleri hükümler bozulmamıştır. Necran halkı 'Alî ^[KerramAllahu Vecchehu] ya gelerek şöyle dediler: “Ey mü'minlerin emiri! Kitâbın elindedir, şifân lisanındadır.” Dedi ki: “Yazıklar olsun size! Ömer işini en iyi yapan kimse idi, Ömer'in verdiği bir hükmü kesinlikle geri çevirmem.”

19- 139. maddede temel esaslardan ve hükümlerden sayılan “z” bendi şöyledir: “Güney Sudan, Güney eyâletleri ile uyum sağlaması ve birliği sağlaması için geçiş süreci sistemine tâbidir. Bu süreç, geleceğini belirleme hakkı ile son bulur.”

Bu bentle Güney eyâletleri, geleceklerini belirleyinceye kadar bu anayasa hükümlerinin uygulanmasından istisna edilmiştir.

Bu istisna, Sudan'ın bölünmesi ve Güneyin ayrılmasına veya özerklik verilmesine hazırlık içindir. Bu durum şu andaki Sudan yöneticilerinin ve bu anayasayı hazırlayarak buna muvafakat eden milli meclis üyelerinin ve bunların dışında Sudan halkından bu anayasaya muvafakat eden herkesin yüklenmiş bir ağır yükümlülüktür.

Ortaya konulan tüm bu açıklamalar, bu anayasanın İslam dışı bir anayasa olduğunu, bir bütün olarak Kâfir Batı kanunlarından alındığını açıkça göstermektedir. Vakiası itibarı ile bu anayasa Sudan halkının görüşlerini ve iradesini yansıtmamaktadır. Çünkü Sudan halkının çoğunluğunu Müslümanlar oluşturmakta ve İslam'ı sevmektedirler, Allah'ın indirdikleri ile hükmedilmesini istemektedirler. Bu anayasa Sudan'daki Müslüman halka, başına musallat olmuş ve bu anayasayı koymakla laikleri, Güneydeki isyancıları razı etmek, İslam'ı birinci düşman kabul eden, İslam'ın toplum ve devlette hayata bir nizam olarak dönmesini önlemek için çalışan Kâfir Batılı devletlerin iradesine boyun bükme gayreti içinde olan hakim zümre tarafından zorunlu kılınmaktadır.

Buna binaen, bu İslâmî olmayan anayasayı benimseyip tatbik mevkiine koyan ve uygulayan devlet İslâmî bir devlet olmaz. Onun için, Sudan halkının bu anayasa taslağını red etmeleri üzerlerine farzdır.

Ey Müslümanlar!

Biz Sudan halkının önüne ve -Hilâfet'in kurulması ve Allah'ın indirdikleri ile yönetimi tekrar geri getirmek için çalışmakta olan- dünyadaki tüm müslümanların önüne, İslâm Devleti için, İslâm Akîdesi'nden kaynaklanmış, Allah'ın Kitabı ile Rasulü'nün Sünneti'nden ve bu ikisinin gösterdiği Sahâbe'nin İcmâ ve Şer'i Kıyas'tan alınmış bir İslâmî Anayasa Tasarısı sunmaktayız.

Bu bir tasarı başkası değil ancak İslâmî anayasadır! Onda İslâm'dan başka hiçbir şey yoktur. Bu anayasa herhangi bir belde veya bölgeye has değildir. Bu anayasa, bütün dünyada Hilâfet Devleti için bir anayasadır. Biz, bütün müslümanları bu anayasayı benimsemeye, Hilâfet'in kurulması ve Allah'ın indirdikleri ile yönetimin tekrar geri getirilmesi için çalışanlar ile beraber çalışmaya çağırıyoruz.

Allah'tan en yakın zamanda âcilen bu İslâmî Anayasa'yı tatbik ve uygulama mevkiine koyması için Hilâfet'in kurulmasıyla müslümanları şereflendirmesini diliyoruz.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ

Ey iman edenler! Allah ve Rasulü sizi, size hayat veren şeye davet ettiklerinde icâbet edin. [Enfal 24]

